

R E C T O R
UNIVERSITATIS LIPSIENSIS,
AD EXUVIAS
NOBILISSIMÆ FOEMINÆ,
DOMINÆ
R O S I N Æ
ELISABETHÆ,
NATÆ HORNÆ,
D N.
D. LÜDERI MENCKENII,
 INSTITUT. JURIS PROF. PUBL. IN CU-
 RIA PROVINCIALI ELECTORALI ET DUCALI
 SUPREMA, ET FACULTATE JURIDICA ASSESSO-
 RIS, IN COLLEGIO MIN. P. P. COLLEGIATI,
 VIRI MERITISSIMI,
UXORIS CHARISSIMÆ,
HODIE XX. NOV. c1c lccc VII.
 CONVENIENTE COMITATU SEPELIENDAS
C I V E S S U O S
INVITAT.

Nter Socios Fructiferae Societatis in Germania nostra fuit, qui nomine viridantis sumto, Aloylii Novarini, Veronenfis Itali, Clerici Regularis Meditationibus centum de occultis Dei beneficiis alias quinquaginta addidit impressas Cassella: an. 1659. In earum quadragesima Malam Uxorem beneficiis Dei occultis accensuit. Paradoxum hoc legentibus visum iri, ipse facile vidit, cum non tantum Salomo & Siracides mulierum malarum mores foedissimos descripserint & vituperarint, verum etiam vulgo inter poenas Dei graves habeantur. Enim vero nihilominus ex hoc manifesto malo occultum DEI beneficium rationibus quibusdam elicuit. Maritus, quem Uxor mala quotidianis jurgiis & molestiis vexat, cum praesentibus aliis domesticum malum sibi exprobrari audit, contradicens uxorem suam excusat, seque contentum eadem vivere ait. Quae animi moderatio magna Gratiae Divinae adscribenda est, ex qua mavult malum dissimulare, quam conjugem suam opprobriis aliorum exponere, famamque ejus, quantum potest, integram servare. Patientiam insuper discit, qua Jobum, intemperis uxoris suae agitatedum eluxisse laudatur, dum verbis malis auditis non commovetur ad iram, mansueti potius omnia perfert. Quod si contingat, hac lenitate deterioriorem foeminam fieri, non patitur vinci se, a Deo autem hanc castigationem immisam sibi agnoscit, ad provocandas & exercendas virtutes Christianas in felicitate domestica perituras. Quamvis etiam hanc afflictionem, non nisi morte finiendam praevideat, non tamen de modis elabendi aliis cogitationes suscipit, sed divinae providentiae sortem suam committit, se, prout Christianum hominem decet, semper gerit. Tandem ista crucis Schola domestica ad humilitatem proba magistra esse potest. Nam qui verba aspera & dura domi ferre assuetus est, cum ab aliis sibi dicta audiverit, non reddet alia, multo minus atrociora in ira effervescens, evadetque contentiosorum hominum rixas pugnas, plagas. His Vir ille in Societate Fructifera praecipue evincere studuit, in malo domestico occultum DEI beneficium latere. Atque haec a disciplina Christiana, quae ex malis bona elicere docet, aliena non sunt, sed cum ea bene conveniunt. De qua sententia legi meretur Scriverius in Thesouro Animae Parte IV. Concione X. Quid si vero uxor improba inter beneficia Dei occulta aliquando esse potest, profecto uxor bona beneficium DEI manifestum erit. Etenim a parentibus quidem liberi accipiunt domus & opes, aut uxorem prudentem a DEO, qui ipsum timet, accipit, Proverb. XII, 14. Siracide. XXVI, 3. Quae vero prudens Sapientibus istis censetur? Ea, (verbis incomparabilis Interpretis D. Geieri, quam nostris placet dicere) quae recte scit se gerere erga DEUM, in religione orthodoxa serioque pietatis exercitio devote ipsum colendo; erga Maritum, obsequiose eum amando, moribus illius se prudenter attemperando, austeritatem ejus suaviter mitigando, castitatem uni illi probando &c. erga liberos familiamque, debita cum severitate & modestia eos regendo, omnes peccandi occasiones sollicitè praevicando, mores pravos emendando, victum laboremque decenter distribuendo &c. erga cognatos affines ac vicinos, concordiam cum iis colendo, subveniendo, mutuando &c. erga egenos, liberaliter iisdem erogando, famelicos pascendo, nudos

ve-

vestiando, agrōtos visitando; erga rem denique familiarem, omne damnum amoliendo, augmentum decenter procurando, & quæ reliqua mulieris probæ recitantur requisita cap. XXXI, Proverb. Exempla talium uxorum laudatissimus Geierus subjunxit Monicam Augustini matrem, Abigaelem, Sararam Tobia. Et nostris temporibus DEUS se timētibz Viris dat uxores, quæ antiquarū illarum virtutes ex omni parte studiose consecantur Inter quas in hac urbe Theodora & Dorotheas spectata est, dum vivēret, Nobilissima Domina Rosina Elisabetha, Nobilissimi, Consulcissimi, Excellentissimi, Dn. D. Lüderi Menckenii, Institutionum Profess. Publ. in Curia Provinciali Electorali & Ducali Suprema & Juridica Facultate Assessoris, in Collegio Minore Principum Collegiari, uxor suavissima. Is igitur morte sibi ablatam, valde quidem dolet, attamen cum magno Viro sit DEI reverentia, in ejus voluntate acquiescit, eidemque, quod dedit, submissa mente repetitum donum reddit, quod tamdiu usum dulcissimum concesserit, gratias devotissimas agit, & relinquit asservandum ad Angelicam in vita immortalis secum confociationem & communitatem. Nos vitam Conjugis prudentis ita recensimus, ut vidui mœrorem minuamus, liberorum spem & fiduciam in DEI gratiam & auxilium ex pietate matris corroboremus, aliis sanctæ feminae exemplar proponamus. Nata est hac in ipsa Urbe Lipsia, an. C. clō lōc LIX. d. VIII. Augusti parentibus honoratis imprimis, & tam bonitate generis, quam laude virtutis celebribus. Genitorem enim habuit D. Michaëlem Henricum Hornium, in Goltz, Mœckern & Groslehna, Pathologia Professore Publ. Ordinarium & Chymia Extraordinarium, Academia Decem-Virum, Majoris Principum Collegii Collegiatum, Matrem Rosinam Burchardiam. Avum autem paternum Johannem Hornium, Pastorem & Seniorem Sacri Ministerii Heringæ, Aviam Magdalenam, Henrico Krobomio Consule Franckenhusano natam; Avum maternum Mäuritiū Burchardum Theol. Doctorem, P.P. & Archidiac. in Templo Thomano, Aviam Catharinam Corneliū Becceri, Theolog. Doctoris, Prof. Publ. & Pastoris in æde S. Nicolai filiam fortitus est. Matrem puellæ decim dierum mors abstulit, non divinam providentiam: ex qua Nobilissima Matrona, Elisabetha, D. Finckelthufii, Consulis quondam in hac civitate, magnæ autoritatis, vidua ad se recepit orphanam, educationis curam habuit, & affectum, quo Matrem ipsius quatuordecim annis secum viventem complexa fuerat, filia & patri in testamento liberaliter demonstravit. Cum autem Pater secundis nuptiis sibi adjunxisset Mariam, natam Schacheriam, Georgii Philippi Pöckelii, Senatoris in hac urbe viduam, puella in aedes paternas reversa, in pietate Christiana & domestica disciplina diligenter informata fuit. Florentem ergo virtutibus sexum hunc ornantibus Virginem Daniel Griebnerus, Theol. Licent. & Verbi Divini Minister in Templo S. Nicolai legitime ambivit, & consentientibus Parentibus d. IV. Decembr. anno clō lōc LXXVII. nuptiis habitis domum duxit. Ex quo conjugio omnibus modis placido nati sunt quinque liberi; Sophia, Elisabetha, altera filia, & Henricus Sigismundus, primus filiorum, vitam cum morte iam dudum commutarunt. Rosina Dorothea maternarum virtutum imago, Michael Henricus, Juris Ultr. Doctor, Professor Publicus Institutionum Juris, Dicasterii provincialis Supremi, & Juridicæ Facultatis Assessor Wirtebergæ, & Johann Sigismundus, Philosoph. Magister, & Concionator Sabbathicus in Templo Thomano superstites, matri charissimæ mœrentes ad-

Zc 614 5 7A x 343 9699
 10 18

modum exequias eunt: Postquam DEUS maritum ex hac mortalitate avocasset, completo luctus tempore, nupsit an. cō. 10c LXXXVI. d. XXX. Maji Nobilissimo D. Menckenio, nunc Viduo; cum eo annos quasi viginti & unum, in maxima animorum conjunctione vivens, liberorum numerum fecunda mater auxit; pariens filium Henricum Ottonem an. 1690. & tres filias, Johannam Catharinam an. 1691. Margaretam Christianam an. 1696. Mariam Sophiam an. 1697. Primam in beata æternitate nuper invenit. Privignum quoque, Gottfriedum Ludovicum Menckenium, non aliter ac filios suos charum habuit, nuperrimeque cum singulari lætitiâ, summis in Jure honoribus ornato congratulata, futuris ejus conatibus felicissima & optima quæque comprecabatur. Vitæ rationem summatim comprehendimus, prudentem uxorem fuisse dicentes, ejusque descriptionem integram supra traditam intrepide applicantes, atque ad suffragia non solum mariti, liberorum & domesticorum reliquorum, verum etiam aliorum quamplurimorum in hac civitate provocantes. Eas omnes virtutes complevit vitæ bona clausula. Die VI. Octobr. pie defunctam inopinatè frigus magnum invasit per duas horas continuum: etsi vero calor & æstus, qualis in febribus observatur, non sequebatur, attamen post sumta medicamenta solventia, sequente die, rubor in facie apparuit, erysipelati similis, quo nonnunquam infestabatur. Adversus quod tertio die morbi per integrum caput se diffundens adhibita fuere remedia præstantissima; neque ulla cura operave ommissa, quæ ad juvandam ægrotam facere posset. Hinc quia die quinto inflammatio in capite plene eruperat, quieta aliquamdiu jacuit, donec die sexto iniquies rediret cum blando aliquo delirio. Ex quo purpuram in corpore latere haut vana fuit conjectura: nam statim noctu emicuit. Porro data medicamenta expellentia & bezoardica lenem continuumque sudorem expulerunt, qui spem aliquam sanitatis fecit. Sed die octavo hora IX. antemeridiana insultus apoplecticus purpuram sufflamnavit, & retrocedere fecit. In redeunte ad se signa mortis imminents certa observabantur. Qua de causa advocatus, ipsâ desiderante, Pater Confessionarius, in mentem ei revocavit eucharistiæ, quam ante dies quatuordecim ex ipsius manu acceperat, fructum & efficaciam contra mortis terrores, confirmans ex verbo DEI fidem foeminae de gratia DEI, & vitæ æternæ mox obtinenda. Dicta hac ab illo, & deinde ab adstantibus repetita, voce debili, mente certa & confirmata simul proloquens confessionem & fidem suam testatur. Inter quæ d. XIV. hoc mense Nov. inter horam XI. & XII. meridianam placidissime obdormivit, annum XLVIII. vitæ, tribus mensibus, & sex diebus supergressa. Non alia mors Uxoribus prudentibus convenit, quas dona sua summum Numen ad se revocat. Cum autem hodierno die, finito cultu publico pomeridiano, exuviæ defunctæ terris inferendæ sint, quem honorem supremum mortuis habere possumus, Cives nostros hortamur, ut frequentes conveniant, & funus post lugentium coetum succedentes honesto comitatu sequantur. Quod officium nostrum Foemina virtutes, Vidui, Prose floris & Collegæ nostri astumatisimi merita, & familiae totius dignum astimum exigunt.

P. P. die XX. Nov. anno Christiano cō. 10c VII.

RECTOR
UNIVERSITATIS LIPSIENSIS,

AD EXUVIAS
ILLISSIMÆ FOEMINÆ,
DOMINÆ

SABETHÆ,
TÆ HORNIAE,

D N.
DERI MENCKENII,

T. JURIS PROF. PUBL. IN CU-
NCIALI ELECTORALI ET DUCALI
T FACULTATE JURIDICA ASSESSO-
OLLEGIO MIN. P. P. COLLEGIATI,
VIRI MERITISSIMI,

RIS CHARISSIMÆ,

ODIE XX. NOV. *cl* *lccc* VII.
IENTE COMITATU SEPELIENDAS
CIVES SUOS
INVITAT.

